

striudvalget lægger det Materiale paa Bordet, som Industrien forhaabentlig har tilvejebragt. Og naar det foreligger, vil ingen Tid blive spildt med unyttigt Arbejde, saa vil man gaa i Gang med at se, om dette Materiale er af en saadan Art, at der er Grund til at foretage Foranstaltninger, og med at overveje, hvilke Foranstaltninger der i saa Fald har Udsigt til at blive gennemført. Og jeg siger det med det samme, at jeg har ikke i Sinde at foreslaa i Blinde Foranstaltninger, om hvilke jeg paa Forhaand ved, at de ikke kan gennemføres her i Rigsdagen, og som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa Forhaand har betegnet som Taabeligheder.

J. P. Nielsen: Jeg vil først gerne i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Slesbager gøre opmærksom paa, at det er Arbejderne selv, der har oprettet deres Arbejdsløshedskasser. Ved den første Arbejdsløshedslov i 1907 fik disse Kasser offentlig Anerkendelse. Men det er ikke Venstre, der er Fader til vore Arbejdsløshedskasser, det er Arbejderne selv.

Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at den Revision, der fandt Sted i 1924, ikke særlig var en Revision af Nødhjælpsparagraffen. Den blev gennemført, fordi det var nødvendigt at faa Arbejdsløsheds-satserne, særlig for den ekstraordinære Hjælp, lagt ind i et fast Leje, idet man derved paa en vis Maade vilde tage dem ud af den politiske Diskussion. Nu vil det ærede Medlem gøre det til, at det var selve Nødhjælpsparagraffen, man reviderede. Det var det ingenlunde.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann talte saa salvelsesfuldt om Industrien, der ikke kunde klare sig. Hvorfor blev der ikke talt saa salvelsesfuldt om Industrien i 1914 og 1916, da Industrien tjente glubende Penge, medens Arbejderne gik for ganske usle Lønninger? Da glemte det ærede Medlem og andre Repræsentanter for Industrien at tale om, at Arbejderne gik og sultede. De Herrer fra Industrien sagde den Gang: Vi skal have Lov til at tage Chancen, for naar Nedgangen kommer, er det os, der skal tage Stødet. Maa jeg spørge: Hvorledes gaar det med Direktørerne og Ingeniørerne og de andre Herskaber fra Industrien? Har de nedsat deres Lønninger, eller er det kun Arbejderne, hvis Lønninger skal ned? Man ser Folk frit tale om, at Arbejdernes Lønninger skal ned, Folk med 24 000—25 000 Kr., med lige saa mange Tusinder som Arbej-

dernes Hundreder. Det er den Samfundsmoral, der hersker i de Kredse.

Jeg vil blot tilføje, at naar man vil have undersøgt, om Industrien kan klare sig, er det ogsaa nødvendigt at undersøge, hvorledes Værdien af Industrivirksomhederne nu stiller sig til den højere Krone, se, om de er overkapitaliserede, og om det ikke skulde være Aarsagen til særlig Obligationskursernes nedadgaaende Tendens.

Drachmann: Den ærede sidste Talers Bekymring over, at man tjente for meget, har jeg allerede afsvækket ved en Henvi-
sning til Kurslisten for de danske Industri-papirer. Det er klart, at Tantieme og den Slags gaar ned sammen med Udbyttet, og der er intet Udbytte i Øjeblikket, der er ingen Kapital. Ja, de Herrer ler, men de 34 000 arbejdsløse er jo Beviset for det. De Herrer's Stilling er saa ulogisk, at det raaber mod Himlen. Naar der bliver 70 000—80 000 arbejdsløse i Februar eller Marts, saa vil maaske de Herrer forstaa det, men saa er der gaaget mangt og meget i Stykker i Mellemtiden. Men jeg vil i øvrigt skænke det ærede Medlem *hans* højttarvende Salvelsesfuldhed.

Den højtærede Erhvervsminister nævnte, at der var afgivet en foreløbig Betænkning for nogen Tid siden. Det var nu i Foraaret, som det fremgaar af Beretningen, saa jeg synes, der er en lille Forskel i Tidsregningen (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Jeg har netop ønsket at understrege, at det var i Foraaret, før Kronen begyndte at stige!). Den højtærede Minister sagde „for nogen Tid siden afgivet“, men han sagde senere, at det hele havde ingen Værdi, for det var lavet under en Inflationsproces. Det havde været rart at sige til Industrien: I faar ikke andet end Lamperøg, for den Gang var der Inflation, men nu er der Deflation. Jeg sagde allerede før — men det er maaske gaaet tabt i min noget ubehagelige Tone —, at det ikke kan tilskynde Industrien til at blive ved at give Oplysninger og give Oplysninger, naar de havner i en Skrivebordsskuffe i et eller andet Departement. Det afgørende er imidlertid den endelige Beretning, og jeg vil blot spørge den højtærede Statsminister, om den Beretning, hvorpaa man nu venter, er saadan, at man kan vente, at der paa Basis af den gribes ind, for saa vidt Regeringen kan finde Midler overfor den Krise, der manifesterer sig gennem den fra Dag til Dag voksende Arbejdsløshed, som de Herrer maa tage Ansvar for.